

נשף פורים בבית-העם

(ירכתון קטן מוקדש לאנשים קטנים)

ועד בית-העם לא טעה הפעם: הדבר בחדושו משך את העם ואת השילינגים שלו. ואולם "העם" טעה, כי קוה למצוא נשף של חנוכה וימצא משחק של פורים שנערך תחת נשיאותו של אחשוורוש; הקהל קוה לשמע וליהנות מפרי עטם ורודם של "רב סופרי ירושלים" וישמע דברי קלם...

אחדים מהסופרים הנכבדים שבעירנו טעו אף הם ורשמו את שמותיהם בין המשתתפים במשחק הזה. קצתם נכוו בנחלתו של הכתן שהפסיק איתם באמצע נאומיהם ועשה מהם "חוכא וטולא" גמורה לעיני כל הקהל הצוחק... אחדים מרהם שחסי על כבודם הספיקו להעלים בעוד מועד מן האולם או שסרכו בגלוי ולא עלו על הדוכן. והפקחים שבהם לא באו כלל אל הנשף. צדקו דברי גיתה בשירו הידוע

בייניקה פונם: "Alle hatten zu klagen, er hatte sie alle beleidigt."

ואולם סופרי "הארץ" לא טעו. ערמתו של "רייניקה פונם" עמדה להם הפעם. הם השתמשו בגרות הללו כדי להוציא לפעל את החלשתם שנתקבלה כנראה באספתם החשאית האחרונה נגד "דאר היום", בגלל הירכתון הידוע של "עזמית". וצריך להודות כי "הליץ" הקטן של הזירה מלא אתתפקידו יפה ובהעויותיו הצליח להצחיק את הקהל. אכן מוזר הדבר: הסופרים האלה הפכו את יום הכרזת בלפור ליום "תשעה-באב" וארץ חג החנוכה למשחק של פורים; אין זאת כי טעו וקנו למערכת שלהם אחד מהלוחות הישנים ממזכר-ספרים הידוע של שלום-עליכם.

ועוד טעות אחת קמנה טעו סופרי "הארץ": המזרחי הקטן שלהם בעמדו על קצה אצבעות רגליו כדי להשיג ולהדליק את הנר, שכח לכרך בשמם את ברכת המוציא להם מן "הארץ".

ובשעת מעשה ישב לו שלום-עליכם בתמונתו התלויה על כתלי האולם, הביט לפניו מתחת למשקפיו וחייך. כנראה מצא כאן את כתריאל זבוקה שלו עם כל גבוריה, מצא כאן גם "יהודים אדמונים" מ"האנשים הקטנים" בקומה ובהשגה — ולא דוקא מעבר לנהר סמבטיון או בתחום הגלות ברוסיה, אלא כאן, בארץ "התחיה". בבית-העם אשר בתוככי ירושלים עיר הקדש.

שלום-עליכם, איכה? ...